

DON'T JUST
TRANSLATE
WORDS.
TRANSLATE IDEAS.

[Home](#) [Contact](#)

Het protestbericht verzenden

Author: Jørgen Johansen and Brian Martin

Source: <https://www.bmartin.cc/pubs/08gm.html>

Wat maakt een protestactie effectief? Organisatoren hebben veel potentiële keuzes: wat, wanneer, waar, hoe en wie. Kijken hoe het publiek waarschijnlijk op berichten zal reageren, kan een leidraad zijn.

Regeringsleiders komen naar de stad. Laten we een protest organiseren! We zullen een enorme rally en mars houden. Degenen die willen kunnen de locatie blokkeren. We zullen onze zorgen over ongelijkheid, uitbuiting en agressie wijd en zijd kenbaar maken.

ABOUT ME



Hello friends, my name is Justin Watson. I'm a professional freelance translator.

[Write to me](#)



Maar wacht even! Zal dit soort protest effectief zijn? Gaat het de standpunten van mensen veranderen, steun mobiliseren en bijdragen aan een betere samenleving? Of zal het in plaats daarvan vooroordelen afdwingen, potentiële aanhangers vervreemden en energie wegzuigen van effectievere initiatieven? En wat betekent het eigenlijk “effectief” te zijn?

Er zijn geen eenvoudige antwoorden op deze vragen. Acties hebben veel verschillende gevolgen. Velen zijn moeilijk te meten en sommige worden volledig over het hoofd gezien. De voor- en nadelen afwegen is moeilijk: het is zowel een emotionele als een rationele kwestie.

Context

Acties moeten worden ontworpen met de context in gedachten. Wat in de ene situatie geschikt is, kan in een andere volledig contraproductief zijn. Wetten, media, politie, cultuur, religie, het maatschappelijk middenveld en vele andere factoren zijn heel verschillend in Burkina Faso, Duitsland, Nepal, Indonesië en China.

In India koos Gandhi in 1930 voor een campagne rond zout, een krachtig symbool voor Indiërs vanwege de Britse zoutwetten. Wat zouden demonstranten tegenwoordig kunnen gebruiken als een krachtig symbool in Swaziland of Zweden?

Acties moeten worden ontworpen met een grondige kennis van de lokale omstandigheden. Over het algemeen mogen succesverhalen nooit worden gekopieerd, maar ze kunnen als inspiratie en als

LATEST TRANSLATIONS

[Hacken leren](#)

[Een zeer snelle vergelijking van populaire talen voor het programmeren van computerprogramma's](#)

[Mannen en utopieën](#)

[CORRESPONDENTIE TUSSEN DE PRINS ANDREW KURBSKY EN IVAN IV](#)

[Commutativiteit analyse](#)

[Ruimtelijke patroonvorming in \$A + B \rightarrow 0\$](#)

[Grapher: een programma voor het tekenen van grafieken.](#)

[NetMaker](#)

[SEX-GERELATEERDE VERSCHILLEN IN](#)

nuttige gevallen fungeren om van te leren.

Hongerstakingen met een open einde worden in een christelijke cultuur heel anders beschouwd dan in een hindoeïstische samenleving. Voor atheïsten en christenen betekent het veel om je leven op te offeren, terwijl een hindoe nog duizenden levens verwacht – een belangrijk verschil!

In een land waar een activist marteling, langdurige gevangenisstraf of de doodstraf riskeert, is burgerlijke ongehoorzaamheid iets anders dan wanneer de waarschijnlijke uitkomst een boete of enkele weken in een fatsoenlijke gevangenis is. Het is verstandig voor activisten om anders te handelen in landen met strikte censuur en staatsmedia dan waar vrije en oppositionele media regelmatig demonstraties behandelen.

keuzes

Er zijn twee hoofdtypen acties: (1) verzetten en (2) promoten. De eerste richt zich op waar je het niet mee eens bent en de andere op je alternatief. Binnen elk van deze zijn er veel opties. In de meeste gevallen is het veel gemakkelijker om een positief beeld te creëren als je een alternatief hebt. **'Nee'** zeggen is gebruikelijk en gemakkelijk, maar het wordt vaak als nutteloos beschouwd, als een belemmering voor de vooruitgang. Alternatieven presenteren is veeleisender, maar wordt vaak beloond als constructief.

Binnen elk van deze hoofdcategorieën moet opnieuw een keuze worden gemaakt: directe actie of indirecte actie. Met directe actie bedoelen we zelf iets aan het

[DE
KLEURBESCHRIJ
VING](#)

[ARToolKit](#)

[HTML-
wachtwoordbev
eiliging](#)

[Intelligentie is
niet kunstmatig](#)

[De Triple-I-
administratie
Immoreel,
illegaal,
onbekwaam](#)

[Het meten van
het zonnestelsel](#)

[INVOERING](#)

[Het leven is kort](#)

[jAudio 2](#)

[Interview met
Bjarne
Stroustrup](#)

[Extern
bureaublad
beveiligen voor
Windows XP](#)

[Werken met
moleculaire
genetica](#)

**LATEST
BLOG
POSTS**

probleem / conflict te doen. Het zou kunnen zijn om een stadsstraat te sluiten om het te veranderen in een ruimte voor voetgangers. Of het kan zijn om in een huis te hurken en er een cultureel centrum van te maken. Wanneer de activisten in Genetix Snowball genetisch gemodificeerde planten uit velden in Groot-Brittannië vernietigen, eisen ze niet alleen dat deze velden illegaal worden gemaakt, maar verwijderen ze ze ook zelf. [1] Dit soort acties zijn vaak illegaal en riskant. Het punt hier is dat de activisten zelf de verandering rechtstreeks doorvoeren: ze ondernemen directe actie.

Indirecte acties omvatten het vragen van iemand anders, zoals politici of zakenmensen, om te reageren op een vraag of om te gaan met een onrechtvaardige situatie. In veel landen heb je toestemming van de lokale politie nodig om een demonstratie te houden en soms zullen ze helpen om kalm te blijven tijdens de demo. Dit soort acties is afhankelijk van sympathie van iemand anders om succesvol te zijn. Als noch machthebbers noch het publiek uw eisen ondersteunen, zult u niet bereiken wat u wilt.

Merk op dat in een dictatuur verzoeken indienen een vorm van directe actie kan zijn, omdat het een oefening van vrije meningsuiting is.

Voor zowel directe als indirecte acties is het nodig meer soorten acties te ontwikkelen. Creativiteit, fantasie en experimenten zijn cruciaal. Net zoals wapenproducenten elk jaar met meer geavanceerde wapens komen, moeten activisten nieuwe vormen van actie ontwikkelen. Goede voorbeelden moeten worden getest, gedocumenteerd en aangepast voor

[Buy Cannabis \(Marijuana\) Seeds](#)
[Best Cannabis Seed Bank](#)
[White Widow Seeds](#)

gebruik op andere momenten, plaatsen en omstandigheden.

Een derde vorm van actie is de afgelopen decennia in sommige landen populair geworden: betaal een jaarlijkse vergoeding aan professionals die namens u handelen. Greenpeace neemt bijvoorbeeld dergelijke activiteiten. Het wordt gerund als een bedrijf, zonder lidmaatschap of lokale groepsdemocratie. Greenpeace vraagt mensen geld te doneren aan haar activiteiten en besteedt de inkomsten vervolgens aan onderzoek, lobbyen en allerlei soorten acties. Wanneer Greenpeace populaire en effectieve acties uitvoert, ontvangt het meer geld van supporters en kan het meer werk doen. Dit soort "proxy-activisme" heeft aanzienlijke steun onder mensen van middelbare leeftijd, middenklasse in de hele westerse wereld.

Betalende proxy-activisten kunnen worden gezien als ondersteunende groepen voor het uitvoeren van specialistische acties, zoals zeilboten of het beklimmen van gebouwen, terwijl anderen doen wat ze kunnen, zoals brieven schrijven of lid worden van boycotts. Het is mogelijk voor individuen om dergelijke groepen financieel te ondersteunen terwijl ze deelnemen aan andere groepen. Het is moeilijk om te bepalen of proxy-activistengroepen de betrokkenheid bij participatieve bewegingen stimuleren of verminderen.

Enkele basisvragen

Er zijn verschillende belangrijke keuzes bij het ondernemen van actie.

- Wat is het probleem? Het kan gaan om bedrijfsglobalisering, geweld tegen vrouwen, genetische manipulatie of militarisme.
- Wat zijn de kernelementen van het probleem? Voor genetisch gemodificeerd voedsel kan een kernelement gezondheidsrisico's zijn, met andere kwesties als bevordering van duurzame landbouw of burgerparticipatie in de besluitvorming.
- Wat is de gelegenheid? Het kan een evenement zijn zoals een wapenbeurs, een internationale viering zoals May Day of een doorlopend probleem zoals seksslavernij.
- Zou het beter zijn om het evenement op een ander, beter tijdstip te regelen?
- Zijn de problemen bekend of is het verstandig om eerst een 'educatieve campagne' te houden?
- Wat is de belangrijkste doelgroep die we willen beïnvloeden?
- Zou het verstandig zijn om een alliantie met andere groepen op te bouwen en het evenement samen te organiseren? Zo ja, welke groepen en organisaties zouden geschikt zijn voor een dergelijke samenwerking?
- Wat voor soort actie moet er georganiseerd worden? Er zijn veel opties, zoals een rally, mars, staking, boycot, sabotage of wake. Is het veilig of riskant? Welke soorten acties hebben het beste effect in dit specifieke geval?
- Waar en wanneer?
- Wie is betrokken? Is het protest beperkt tot enkele of opgebouwd rond brede participatie? Wie is er betrokken bij het plannen en uitvoeren van de actie?
- Hebben we een goed vervolgplan voor

onverwachte incidenten?

- Hoe kunnen we verwachten dat de autoriteiten reageren?
- Wat zijn de waarschijnlijke reacties van degenen waarop de actie is gericht?
- Wat zijn de waarschijnlijke reacties van verschillende media? Kunnen we de media-aandacht verbeteren door de actie anders te ontwerpen?
- Hoe zullen leden van het grote publiek reageren?

Er is veel om te overwegen. Activisten moeten tijd besteden aan het bespreken van wat ze willen bereiken en hoe. Er zullen zeker meningsverschillen zijn, omdat verschillende activisten verschillende motivaties en doelen hebben.

Om basisvragen te leren kennen, is het handig om naar het potentiële publiek van een actie te kijken.

Doelgroepen

Over veel kwesties zijn er drie hoofdgroepen: activisten, tegenstanders en derden. Wanneer een groep een repressieve regering wil uitdagen, zijn de activisten betrokken bij protesten. De tegenstanders zijn de regering en haar agentschappen zoals de politie en het leger. De derde partijen zijn degenen die niet rechtstreeks bij de strijd betrokken zijn: het grote publiek en de meeste mensen in andere landen. Mensen kunnen van een derde partij naar een activist gaan, en omgekeerd, als gevolg van acties. Eén doel is om meer mensen te betrekken. In de meeste gevallen zijn de media dragers van informatie / propaganda en berichten van het

evenement naar een breder publiek.

Naast het kijken naar wie het publiek is, is het nuttig om te kijken naar de interactie tussen activistische methoden en publiek. [2]

1. De tegenstander overtuigen

Folders, artikelen, banners, graffiti, delegaties, openbare vergaderingen, websites, e-mails – veel van de methoden die regelmatig door activisten worden gebruikt, zijn ontworpen om tegenstanders te overtuigen met behulp van bewijsmateriaal, argumenten en een demonstratie van inzet. Natuurlijk zal niets sommige tegenstanders overtuigen, zoals de heerser van een repressief regime. Maar anderen, zoals troepen, kunnen worden overtuigd door geschikt materiaal, vooral als ze worden misleid of in hun posities worden gedwongen.

We kunnen niet verwachten dat soldaten, rechters of politie onmiddellijk veranderen, maar er zijn verschillende voorbeelden van acties die hun houding beïnvloeden, zodat ze in de loop van de tijd van kant veranderen. Een illegale wake tegen een geplande opslag van nucleair afval in Zweden duurde meer dan 19 jaar. Veel lokale politieagenten, wiens taak het was om demonstranten te arresteren, besloten enkele jaren later om zich bij hun gelederen te voegen. Op een van de jaarlijkse bijeenkomsten van de campagne vermaakte het plaatselijke politiekorps de activisten met hun liedjes.

Het is belangrijk om te onthouden dat politie, soldaten, politici en anderen die als tegenstanders

worden beschouwd meer dan één rol in het leven hebben. Een politieagente kan ook een rol spelen als voetballer, moeder, politicus, vriend, buur en minnaar. Ze is misschien moeilijk te overtuigen in haar politierol, maar zal gemakkelijker te bereiken zijn via sommige van de andere rollen.

Een goed opgebouwde actie moet proberen meer dan een van de rollen te bereiken. Op 5 oktober 2000 kregen Servische soldaten die het parlamentsgebouw in Belgrado bewaakten de opdracht om op de massa te schieten in een poging het gebouw te bezetten. De soldaten reageerden niet, deels omdat velen van hen ook vaders van jonge activisten in de menigte waren. Ze wisten dit van tevoren en terwijl ze op de trap bij de hoofdingang stonden, werden ze eraan herinnerd door de activisten voor de menigte.

Voor overtuigingskracht is het waarschijnlijk beter om te focussen op constructieve acties en betrouwbare alternatieven te presenteren, en te protesteren tegen wat als schadelijk wordt beschouwd. Blokkades van kerncentrales wereldwijd in de afgelopen decennia zijn aangevuld met inspanningen om huizen te isoleren, windenergie te bouwen, energieverbruik te verminderen en te bewijzen dat het goedkoper en veiliger is om energie te besparen in plaats van meer te produceren. Activisten kunnen zich zowel tegen het slechte verzetten als alternatieven promoten.

2. Dwingen van de tegenstander

Stakingen, boycots, sociaal verbannenheid, vasten, sabotage, blokkades – deze zetten druk op

tegenstanders, zonder hen noodzakelijkerwijs te overtuigen. Als deze methoden succesvol zijn, veroorzaken ze dat de tegenstander begint te veranderen, misschien door hervormingen door te voeren of door een dialoog met uitdagers aan te gaan.

Activisten die dergelijke acties plannen, moeten rekening houden met de korte en lange termijn. Soms kan een overwinning op korte termijn later leiden tot een slechtere situatie; soms kan een verlies op korte termijn op de lange termijn gunstig zijn. De blokkade van de Clamshell Alliance uit 1978 tegen de Seabrook-kerncentrale in New Hampshire was een inspiratie voor toekomstige acties tegen kernenergie wereldwijd en moet daarom als succesvol worden beschouwd, ook al was de fabriek voltooid. Daaropvolgende grootschalige protesten droegen bij aan het gebrek aan belangstelling voor het bouwen van meer kernenergie in het Westen in latere decennia.

Methoden om de tegenstander te dwingen stonden centraal in de strategie die de vakbondsbeveging Solidariteit gebruikte in haar strijd tegen de communistische dictatuur in Polen van 1980-1989. [3] Solidariteit was de eerste beveging binnen het Oost-Europese blok om met succes een communistisch regime te verwijderen.

3. Overwinnen van derden

Al deze methoden kunnen worden gebruikt om steun te krijgen van individuen en groepen die niet direct bij de strijd betrokken zijn. Deze zogenaamde derde partijen kunnen enorme invloed uitoefenen. In de

internationale campagne tegen apartheid in Zuid-Afrika zetten solidariteitsgroepen in andere landen bijvoorbeeld internationale bedrijven onder druk om investeringen in het land terug te trekken. Soms is er een lange keten van invloed. [4] Zwarte activisten in Zuid-Afrika probeerden lokale kerkmensen over te halen om de anti-apartheidsstrijd te steunen. Zuid-Afrikaanse kerkfiguren deden een beroep op hun tegenhangers in andere landen, die op hun beurt de desinvesteringsinspanningen steunden en persoonlijke connecties gebruikten binnen hun eigen regeringen. [5]

De media spelen een sleutelrol bij het winnen van derden. Activisten hopen vaak dat de massamedia zullen rapporteren over hun initiatieven, waardoor ze bekend worden gemaakt aan niet-deelnemers die misschien geïnspireerd zijn om de campagne te steunen of eraan deel te nemen. Werknemers in de massamedia, waaronder journalisten en redacteuren, zijn zelf derde partijen en fungeren als een kanaal voor andere derde partijen. Soms neemt de dekking na verloop van tijd echter af omdat protest routine wordt en wordt behandeld als 'oud nieuws'. Demonstranten, om blijvende media-aandacht te trekken, kunnen hun acties escaleren en aandacht trekken door nieuwheid, verstoring en geweld, wat soms leidt tot meer negatieve berichtgeving en ten koste van participatie en solidariteit. Dit is een veel voorkomend dilemma wanneer activisten optreden voor de massamedia. [6]

Sommige vormen van media, zoals de telefoon, websites en blogs, kunnen direct worden gebruikt, zonder tussenpersonen. Uitstekende voorbeelden

van goede media-aandacht zijn de acties van Greenpeace tegen luchtvervuiling. De eerste keer dat activisten een schoorsteen opklommen en een banner ontvouwden met woorden als "Toxic Crime", kregen ze enorme aandacht. Overal en overal berichtten televisie en kranten over deze spectaculaire actie en het was onmogelijk om zo'n actie te verbergen zonder de boodschap vooraf te hebben. Dus kreeg een groot publiek de boodschap in hun woonkamer. Dit was de perfecte balans tussen spectaculair zijn en de boodschap scherp stellen. De derde partij werd bereikt en beïnvloed. Dit hielp mensen luchtvervuiling als een sociaal probleem te begrijpen.

Het is niet eenvoudig om via media een derde te bereiken. Veel acties zijn ofwel zo spectaculair dat de media zich alleen richten op de verbazingwekkende aspecten of zo saai dat ze er niets om geven. Wanneer Greenpeace schoorsteen nummer 300 beklimt, is dit niet hetzelfde effect als de eerste keer. Misschien komen de lokale media opdagen, maar CNN wordt moe na een handvol soortgelijke acties. Er is behoefte aan creativiteit.

Een hinderlijke factor, voor degenen die hun boodschap via reguliere media willen verspreiden, is geweld. Wanneer er gewelddadige confrontaties zijn, ook al zijn er maar enkele personen uit duizenden demonstranten bij betrokken, dan kun je er zeker van zijn dat de media de botsingen zullen benadrukken. Het maakt niet uit "wie de confrontatie is aangegaan" – politie, provocateurs, demonstranten of tegen-demonstranten – omdat geweld onvermijdelijk de aandacht van de media trekt. Daarom is het verstandig om bij het plannen

van een actie de mogelijkheden voor geweld te minimaliseren. Specifieke oefeningen om gewelddadige personen te elimineren en tactische planning om het effect van gewelddadige incidenten te verminderen, zijn nuttig.

Verschillende mensen ervaren geweld op verschillende manieren. Burgerlijke ongehoorzaamheid gericht op het beschadigen van een raket zal anders worden gezien dan acties zoals het gooien van bakstenen door ramen of bij de politie.

Soms, wanneer de politie geweld tegen demonstranten gebruikt, genereert dit meer tegenstand. Toen in 1988 de oppositie in Chili campagne voerde tegen een verlenging van acht jaar van de presidentiële ambtstermijn van Pinochet, mochten ze 15 minuten per dag op de nationale tv. Meestal toonden ze politiegeweld en de reactie was dat meer activisten aan de demonstraties deelnamen. In interviews later werd duidelijk dat de moed van de activisten en de brutaliteit van de politie ertoe leidden dat meer mensen de campagne durfden aan te gaan. En de oppositie won!

4. Het opbouwen van solidariteit tussen activisten

Activisten zijn zelf een belangrijk publiek. Een openbare vergadering of een bijeenkomst kan een gelegenheid zijn voor activisten om elkaar te ontmoeten, informatie te delen en sterkere banden op te bouwen. Zelfs als niemand anders van de actie op de hoogte is, kan het de moeite waard zijn om meer betrokkenheid te smeden. Als de actie correct is opgezet, is het aantal deelnemers niet het

belangrijkste.

Veel soorten acties dienen zowel als protest en als een vorm van gemeenschapsvorming. Hurken, beroepen en andere langetermijnacties zijn als educatie. Afghaanse vluchtelingen bouwden in juli 2007 een tentenkamp buiten het Noorse parlement. Ze hadden geen toestemming gekregen om in Noorwegen te blijven, en naast het gebruik van het tentenkamp voor een zichtbaar protest voor de besluitvormers, regelden ze een "Refugee Academy" met docenten van de Universiteit van Oslo en andere plaatsen om dagelijks relevante onderwerpen te onderwijzen. Via deze academie hebben de vluchtelingen en hun aanhangers het bewustzijn vergroot, meer kennis vergaard en nuttige vaardigheden en netwerken opgebouwd.

Koppelen met groepen en bewegingen wereldwijd is tegenwoordig eenvoudiger dan ooit tevoren. Elektronische communicatie maakt het goedkoop, gemakkelijk en interessant om aan te sluiten op wereldwijde netwerken. Via Skype, Facebook, chatrooms en webgebaseerde communities kunnen meer mensen persoonlijke vrienden uit andere continenten dan ooit tevoren.

5. Bouwen aan persoonlijke betrokkenheid

Activisten zijn individuen, met de gebruikelijke hoop, angsten, persoonlijke problemen en flitsen van opwindning. Communiceren met het individu op een manier die begrip en betrokkenheid verdiept is van cruciaal belang. Een cartoon, een ritueel, een wake of een paar goed gekozen woorden kunnen een groot verschil maken in de manier waarop een persoon

zich voelt en daarmee in zijn toekomstige betrokkenheid.

Activisten van vorige generaties hebben veel geleerd over belemmeringen voor betrokkenheid, zoals te hard werken en proberen te veel te bereiken – wat leidt tot burn-out – anderen zich schuldig laten voelen omdat ze niet genoeg doen (schuldgevoelenslag) en botsen met andere activisten in plaats van werken samen op weg naar gemeenschappelijke doelen. Communiceren binnen groepen, tussen groepen en in acties moet voortbouwen op dit soort inzichten.

Het vinden van een goede balans tussen verschillende doelgroepen is niet eenvoudig. In de urgentie om een echt grote rally te mobiliseren, kan het resultaat bijvoorbeeld massale actie zijn waarbij mensen zich anoniem voelen, met een beperkte capaciteit om solidariteit en persoonlijke betrokkenheid op te bouwen. Aan de andere kant kan een kleine intieme actie een beperkte capaciteit hebben om derden te bereiken.

Sinds de jaren zeventig is er een traditie binnen verschillende sociale bewegingen om training en voorbereiding voor activisten op te nemen. Delen van de ploegploeg zijn jaren bezig met het voorbereiden van een enkele ontwapeningsactie. Ze riskeren jaren in de gevangenis. Er is veel voorbereiding nodig voor zowel de activist als familie en vrienden voor een nieuw soort leven.

Binnen de globalisatiekritieke beweging is er een beweging in de richting van meer voorbereiding geweest. Hoe omgaan met politiegeweld? Wat te

doen als collega-activisten stenen gaan gooien? Wat zijn uw rechten in geval van aanhouding? Welke advocaten kunt u om hulp vragen? Wie belt uw gezin en werkgever voor het geval de politie u meerdere dagen vasthoudt? Deze en andere kwesties worden besproken en getraind.

Binnen verschillende bewegingen is er ook een vereiste dat de deelnemers aan acties een bepaald kennisniveau hebben over het protestprobleem. Studiekringen en workshops zijn verplicht voorafgaand aan elke actie. Hetzelfde gebeurt met sessies over het omgaan met media. Rollenspelen tijdens het interviewen worden uitgevoerd en soms opgenomen op video om de activisten bewust te maken van hun lichaamstaal, stem en algemene presentatie.

Een groeiend aantal organisaties en bewegingen nemen evaluaties serieuzer. Na acties doorlopen de deelnemers wat er is gebeurd en bespreken ze wat goed is gegaan en wat kan worden verbeterd. Het hele proces, van het eerste idee tot de laatste fase, is gedocumenteerd en kan vervolgens worden gebruikt voor toekomstige activiteiten.

Al deze elementen in een actie dienen om te onderwijzen, betrokkenheid te creëren en in het algemeen deelnemers te helpen groeien als mens.

opstelling

Mediagoeroe Marshall McLuhan zei: "Het medium is de boodschap." Televisie stimuleert bijvoorbeeld een bepaalde kijk op de wereld, ongeacht wat er op het scherm staat. Persoonlijk gesprek stimuleert een

ander perspectief.

Ook bij activisme is het medium – namelijk de methode van handelen – de boodschap. Volgens een perspectief in de psychologie dat correspondent-inferentietheorie wordt genoemd, maakt het publiek aannames over iemands motivaties op basis van de gevolgen van de acties die ze ondernemen. [7] Wanneer activisten bedreigen of geweld gebruiken – bijvoorbeeld bomaanslagen, moorden of kapingen – geloven veel waarnemers dat het doel van de activisten is om de samenleving te vernietigen. De methode, namelijk vernietiging, wordt verondersteld het doel te weerspiegelen. Na 9/11 dachten veel mensen in de VS bijvoorbeeld dat het doel van Al Qaida was de Amerikaanse samenleving te vernietigen. Dit was de verkeerde boodschap. Zeer weinig Amerikaanse burgers wisten dat de belangrijkste doelen van Osama bin Laden betrekking hadden op het Amerikaanse overheidsbeleid in de moslimwereld.

Hetzelfde geldt op een veel kleinere schaal. Als een werknemer op een piket op een manager spuugt, is het bericht er een van minachting en respectloosheid, wat het publiek kan afleiden van het bericht dat het loon te laag is of de arbeidsomstandigheden onveilig zijn.

Acties zijn krachtiger wanneer de gebruikte methode – het medium – is afgestemd op het bericht. In de Amerikaanse burgerrechtenbeweging kwamen goedgeklede zwarten alleen witte restaurants binnen en zaten ze beleefd en rustig aan de lunchbalies, niet reagerend op misbruik en provocatie door de politie. Hun aanwezigheid en respectvolle houding

gaven een krachtige boodschap af die was afgestemd op het korte termijn doel, gelijke toegang tot het restaurant, evenals het lange termijn doel van rassengelijkheid. Anderzijds bracht het misbruik door blanke beschermheren en agressieve acties van de politie, alleen gericht op zwarten in het restaurant, de boodschap uit dat segregatie een systeem van racisme, uitsluiting en agressie was. Deze krachtige berichten hielpen de segregatie onder publiek in de rest van de VS en de wereld in diskrediet te brengen.

Gandhi promootte niet alleen het gebruik van strategische geweldloze actie, maar promootte ook het 'constructieve programma'. Dit werd deels ontwikkeld als reactie op enkele negatieve reacties op zijn vroege niet-samenwerkingsacties, maar ook omdat hij de behoefte aan meer zelfdiscipline onder zijn collega-activisten zag. Het belangrijkste idee is om te beginnen met het bouwen van eilanden van de toekomstige samenleving hier en nu in plaats van te wachten tot de hele samenleving is veranderd. Een belangrijk doel was om een structuur te bouwen die de beweging en de mensen minder afhankelijk maakte van externe ondersteuning. De Khadi-campagne, waarbij deelnemers hun eigen kleding spinnen, weven en naaien, werd gestart om zelfvoorzienend te zijn, zonder Britse textiel te hoeven kopen.

Een moderner voorbeeld is het cultiveren van je eigen voedsel. Niet afhankelijk zijn van grootschalige landbouwbedrijven, transport over lange afstand, kunstmest en pesticiden geeft een positievere boodschap af dan velden met genetisch gemodificeerde gewassen te vernietigen.

Het deel van de zelfdiscipline van het constructieve programma in India omvatte meditatie, dagelijkse oefeningen, eerlijkheid, "niet-bezit", eetgewoonten, celibaat en andere regels voor het individu. Zulke regels worden tegenwoordig zelden binnen bewegingen toegepast. Maar veel activisten hebben verscheidene van deze normen in hun privéleven overgenomen. Bewegingen om levensstijlen te veranderen zijn geïntegreerd in de meer pragmatische politieke bewegingen binnen het maatschappelijk middenveld.

Maar hier, net als voor andere strategieën, is er behoefte aan evenwicht. Allerlei extremisten vinden het moeilijk geaccepteerd te worden, als modellen te worden beschouwd en te worden beluisterd door mensen buiten de binnenste cirkel van een beweging. Visuele kenmerken zoals kleding, kapsel, auto en huis hebben invloed op de manier waarop het bericht wordt ontvangen. Sprekers en vertegenwoordigers moeten worden gekozen vanwege hun verstandhouding met het publiek. Verschillende kleding, taal en stijl kunnen nodig zijn, afhankelijk van of het publiek boeren, verpleegsters of generaals is.

Soms is het belangrijk voor activisten om een verklaring af te leggen over hun eigen identiteit en stijlen. Je hoeft je niet altijd aan te passen aan wat wordt verwacht, maar het is de moeite waard om deze effecten te overwegen. In elke actie en campagne moeten veel functies worden ingevuld en visuele weergave beïnvloedt vaak de resultaten.

In veel bewegingen van vandaag is externe financiering een uitdagende kwestie. De zogenaamde

kleurrevoluties in de afgelopen jaren – geweldloze regimeveranderingen zoals de oranje revolutie in Oekraïne en de cederrevolutie in Libanon – zijn financieel bijgestaan door Amerikaanse en andere regeringen en een aantal particuliere instellingen. Critici beweren dat Amerikaanse financiering betekent dat agenda's van de Amerikaanse overheid worden bediend. Anderen zeggen echter dat deze gebeurtenissen veel complexer zijn dan alleen een kwestie van geld: als de Amerikaanse dollar de uitkomst zou bepalen, zou er een kleurenrevolutie zijn tegen elk regime dat onvriendelijk is voor de Amerikaanse overheid, en dit is niet gebeurd.

Hoewel externe financiering een beweging kan helpen, is het beter om zelf te financieren. Dit maakt een beweging minder kwetsbaar voor invloeden van acteurs met verschillende agenda's, en afstemming is beter: "het geld is de boodschap."

Omgaan met aanvallen

Demonstranten worden vaak aangevallen: ze kunnen worden belasterd, lastiggevallen, geslagen, gearresteerd, opgesloten, zelfs gedood. Hun communicatie kan worden onderschept, hun kantoren overvallen en hun apparatuur in beslag worden genomen of vernietigd. Deze aanvallen zijn kwetsend en duur, schadelijk voor het moreel en kunnen deelname ontmoedigen. Maar met de juiste voorbereiding en tactiek, en veel geluk, kunnen sommige aanvallen worden gedaan om de aanvallers een averechts effect te geven. [8] Het is niet eenvoudig en gebeurt niet vaak, maar het kan heel krachtig zijn.

Daders en hun aanhangers gebruiken regelmatig vijf methoden om verontwaardiging over hun aanvallen te voorkomen:

- dek de aanval af
- devalueer het doelwit
- herinterpreteer wat er is gebeurd (inclusief liegen, effecten minimaliseren en anderen de schuld geven)
- gebruik officiële kanalen om gerechtigheid te laten lijken
- doelen en hun aanhangers intimideren en omkopen.

Bijvoorbeeld, na politie-aanval op demonstranten, kunnen de politie en hun aanhangers elk van deze vijf methoden gebruiken.

- De politie probeert demonstranten vaak te mishandelen, weg van getuigen en camera's.
- Politie, politici en commentatoren denigreren demonstranten als principieeloos, ondeugend, slecht opgevoede brats, rent a crowd (professionele demonstranten), misdadigers, uitschot, criminelen of terroristen.
- Ze beweren dat de politie hun plicht deed, dat demonstranten gewelddadig waren en de vrede verstoorden en inderdaad dat de politie werd aangevallen.
- Wanneer demonstranten formele klachten indienen of naar de rechtbank stappen, zijn er zelden ernstige gevolgen voor de beledigende politie. Ondertussen duurt het hele proces zo lang dat de meeste mensen hun interesse verliezen, terwijl activisten vastzitten in technische details en afgeleid worden van

activisme.

- In veel gevallen spreken demonstranten niet uit uit angst voor represailles van de politie; in een gerechtelijke procedure kunnen ze een schikking aanvaarden om de zaak op te lossen, vaak met een zwijgingsclausule.

Elk van de vijf methoden kan worden aangevochten.

1. Leg aanvallen bloot

Solide, gerenommeerde, levendige documentatie kan krachtig onrecht blootleggen en pogingen om te verdoezelen overwinnen.

Op 12 november 1991 openden Indonesische troepen het vuur op demonstranten tijdens een begrafenis mars in Dili, de hoofdstad van het door Indonesië bezette Oost-Timor. Eerdere bloedbaden waren verborgen voor de wereld, maar het bloedbad in Dili werd waargenomen door westerse journalisten, gefotografeerd en op video opgenomen. Deze documentatie leidde tot een enorme toename van internationale steun voor de onafhankelijkheid van Oost-Timor. Het bloedbad is volledig mislukt op de Indonesische regering.

In 2004 werden digitale foto's gepubliceerd waarin Amerikaanse bewakers Irakezen martelden en misbruikten die in de gevangenis van Abu Ghraib werden vastgehouden. Deze documentatie leidde tot een grote terugslag tegen de Amerikaanse bezetting van Irak.

Bij het plannen van een protest moeten activisten zich voorstellen hoe ze kunnen worden aangevallen

en van plan zijn hen bloot te stellen. Zal de politie demonstranten slaan met wapenstokken? Houd dan veel camera's klaar om de slagen op te nemen. Zal de politie proberen de camera's in beslag te nemen? Bewaar vervolgens waarnemers op afstand met telelenzen. Zal de politie rubberen kogels gebruiken? Verzamel vervolgens wat en laat de media zien dat het stalen kogels zijn met een dunne rubberen hoes. Zal de politie pepperspray gebruiken, wat er niet zo slecht uitziet maar ongelooflijk pijnlijk kan zijn? Zorg dan dat medische experts klaarstaan om te getuigen over de effecten. Aanwezig bewijs van de aanval op de media als er geen journalisten aanwezig zijn. Zullen de massamedia waarschijnlijk politie-misbruiken registreren en melden? Zo niet, wees dan klaar om verhalen en foto's op onafhankelijke media te plaatsen. Moderne apparatuur kan beelden en geluid online opnemen en verzenden naar een server elders in de stad. Posters op openbare plaatsen, folders op werkplekken en kleine bankbiljetten die aan supermarktartikelen zijn gelijmd, kunnen ook effectief zijn.

Bereid zijn om aanvallen te ontmaskeren is een krachtig afschrikmiddel om in de eerste plaats te worden aangevallen. En dit effect zal elke keer dat u succesvol bent geweest in het verspreiden van betrouwbare documenten over politiegeweld en andere vormen van aanvallen groeien.

Bij de demonstraties op de grote toppen in de afgelopen jaren hebben kleine groepen geprobeerd zichzelf te beschermen tegen brutaliteit door de politie door het dragen van grote helmen, lagen polyester, autobanden en een verscheidenheid aan

sportuitrusting om te beschermen tegen slagen van knuppels en stokken. Een dergelijke strategie kan pijn verminderen maar vermindert ook het averechts effect – als demonstranten eruit zien dat ze klaar zijn voor geweld, dan lijkt geweld tegen hen niet zo schokkend. Dit is een dilemma voor diegenen die willen deelnemen maar niet gewond willen raken.

2. Valideer het doel

De aanvallers zullen waarschijnlijk proberen de demonstranten voor, tijdens of na een evenement te devalueren.

De aanslagen van 11 september boden de mogelijkheid om allerlei soorten demonstranten te devalueren. Autoriteiten in de VS en elders introduceerden de uitdrukking ‘laag niveau terrorisme’, waarbij actoren uit het maatschappelijk middenveld verbaal worden geassocieerd met het gemeenschappelijke beeld van brute, gewelddadige, agressieve, gevaarlijke en fanatieke terroristen. In Rusland heeft president Poetin wetten ingevoerd die erop gericht zijn het maatschappelijk middenveld te beheersen. Zijn argument is dat tegenstanders ‘anti-nationalisten’ zijn. Hij past de term “terroristische activiteiten” vaak toe op critici van zijn oorlog in Tsjetsjenië.

Devaluatie kan worden uitgedaagd door een positief beeld te sturen door gedrag en uiterlijk, door informatie te verstrekken over achtergronden, overtuigingen en verplichtingen, en door bondgenoten te waarderen. Oorlogsveteranen zijn bijvoorbeeld, omdat ze hun patriottisme hebben getoond, vooral geloofwaardig in het bestrijden van

oorlogen zoals in Vietnam of Irak. Familieleden van slachtoffers van de aanslagen van 9/11 zijn vooral geloofwaardige tegenstanders van de oorlog tegen het terrorisme.

Als demonstranten goed gekleed, beleefd en opgewekt zijn, geeft dit een krachtige boodschap weer die beweert dat ze smerig, beledigend en negatief zijn. Als demonstranten informatie verspreiden over hun inzet voor sociale rechtvaardigheid en hun betrokkenheid bij goede doelen, helpt dit claims tegen te gaan dat ze hersenloze rebellen zijn. Als prominente en gerespecteerde personen – zoals kerkleiders, advocaten en kunstenaars – zich uitspreken ter ondersteuning van demonstranten, beweren deze loketten dat ze waardeloos en niet representatief zijn.

In de revolutie van de volksmacht tegen de dictator Ferdinand Marcos in Filippijnen in 1986 namen honderdduizenden mensen deel aan protesten in de hoofdstad Manilla. Aan het front van het protest, tegenover troepen, stonden katholieke nonnen. De nonnen konden niet gemakkelijk worden opgevat als radicalen of subversieven. Hun aanwezigheid weerhield troepen ervan de menigte aan te vallen.

Een soortgelijk effect kan worden bereikt door beroemde mensen een demonstratie te laten leiden. Popsterren, sporthelden, prominente politici, religieuze leiders en andere beroemde personen zullen de demonstratie helpen valideren. Stel je voor dat de paus en topniveau-imams uit Soennitische en Shia-gemeenschappen hand in hand staan met Nelson Mandela, subcommandante Marcos, de Dalai

Lama en Paul McCartney. Wie zou traangas tegen hen gebruiken en rechtvaardigen?

Een andere strategie is om je te kleden als een clown, de kerstman of Mickey Mouse. Weinigen willen graag dat de Kerstman wordt verslagen, dus als de politie brutaal is, zullen ze hun eigen reputatie beschadigen.

3. Interpreteer de aanvallen als onrechtvaardig

De aanvallers zullen waarschijnlijk beweren dat hun acties gerechtvaardigd zijn, dat eventuele negatieve gevolgen niet erg groot waren en dat iemand anders verantwoordelijk was voor het misbruik. Demonstranten moeten klaar zijn met goede argumenten die het onrecht benadrukken en verantwoordelijkheid nauwkeurig toewijzen.

Argumenten moeten worden gecombineerd met documentatie van het hele proces. Betrouwbare en betrouwbare getuigen zijn een goede optie.

Als de politie zegt dat slechts enkele demonstranten licht gewond zijn geraakt, kan een verklaring van artsen of foto's een andere interpretatie ondersteunen. Als de politie zegt dat ze procedures volgden, kan een uittreksel uit hun handleiding naast getuigenissen of foto's die iets anders tonen krachtig zijn. Als regeringsfunctionarissen een paar schurkenstaten de schuld geven van mishandeling, kunnen uit gelekte documenten over de planning van de overheid blijken dat dit onjuist is.

4. Mobiliseer ondersteuning en vermijd officiële kanalen.

Klachtenprocedures, enquêtecommissies, rechtbanken en andere officiële kanalen kunnen een enorme hoeveelheid tijd, geld en energie opsorpen met weinig positieve resultaten. Ze zijn gericht op technische aspecten in plaats van sociale rechtvaardigheid. Ze bevoorrechten de rol van experts, bijvoorbeeld advocaten, ten koste van volksparticipatie. In plaats van in de verleiding te komen om via dergelijke kanalen recht te doen, is het meestal beter om steun te mobiliseren door middel van publiciteit en campagnes.

In plaats van naar de rechtbank te gaan, kan het beter zijn om naar de “rechtbank van de publieke opinie” te gaan door artikelen te schrijven, blogs te posten, films te produceren en lezingen te geven en deze te gebruiken om meer betrokkenheid te stimuleren en nieuwe acties uit te voeren.

Soms kunnen officiële kanalen niet worden vermeden of tegen de aanvallers worden gekeerd. Toen McDonald's activisten in de anarchistische groep London Greenpeace aanklaagden over de folder “Wat is er mis met McDonald's?”, Besloten twee van de doelwitten, Helen Steel en Dave Morris, zich te verzetten. Ze hebben een juridische verdediging opgezet. Hoewel Steel en Morris op sommige punten verloren in de rechtbank, leed McDonald's enorme schade aan zijn imago als gevolg van de openbare campagne door aanhangers van Steel en Morris, waaronder de verspreiding van informatie, bijeenkomsten, piketten en een website (www.mcspotlight.org).

In 1983 werd een klein pacifistisch tijdschrift in Noorwegen beschuldigd van spionage voor het

publiceren van een reeks artikelen over geheime Amerikaanse militaire installaties. Lidmaatschapsdossiers, documenten en veel irrelevante informatie werden opgenomen in een politie-inval tegen de redactie en de privéwoningen van de activisten. Jaren van processen volgden, waarbij de redactie uiteindelijk niet schuldig werd bevonden door een drie-tegen-twee stem in het Hooggerechtshof. De betrokken activisten vertrouwden echter niet op de rechtbank: de belangrijkste impact kwam als gevolg van de verontwaardiging van het volk, voornamelijk vanwege mensen die zich verzetten tegen de methoden die de politie tegen het tijdschrift gebruikte: dit was de eerste politie-inval tegen de media in Noorwegen sinds Quisling premier was tijdens de nazi-bezetting, 1941-1945.

Op meer routinematige basis kunnen officiële kanalen bewegingen ondermijnen door sommige activisten aan te moedigen om deel te nemen aan het systeem – coöptatie genoemd – waardoor anderen geïsoleerd blijven als buitenstaanders die als te radicaal worden afgewezen en kwetsbaarder worden voor aanvallen. Werken in het systeem kan soms effectief zijn, maar het kan het bewegingsmomentum dempen.

5. Weerstand

Aanvallers gebruiken intimidatie en omkoping om uiting van verontwaardiging te ontmoedigen. Niet iedereen kan weerstand bieden. Maar als sommige mensen weerstand kunnen bieden, zoals de moedige demonstranten in Oost-Timor en de Filippijnen, geeft dit een krachtige boodschap af en moedigt het

anderen aan.

Weerstand kan optreden in zelfs de meest repressieve situaties en contexten, inclusief in de gevangenis, concentratiekampen en de meest brutale en onderdrukkende regimes. James C. Scott heeft dagelijks verzet onder boeren en slaven gedocumenteerd. [9]

In Oost-Duitsland was decennia na 1945 de oppositie tegen de regering ingeperkt door uitgebreid toezicht, straffen voor critici en beloningen voor aanhangers. In 1989, met het einde van de Sovjet-bescherming en de opening van een exitroute naar het westen, waren er enkele kleine verzamelingen. Binnen enkele weken werden de rally's groter: zichtbare weerstand moedigde meer participatie aan. Het duurde niet lang voordat het regime instortte. [10]

Conclusie

Bij het bepalen van wat, wanneer en hoe te protesteren, is het nuttig om aan doelgroepen en berichten te denken.

Doelgroepen

Hoe werken publiek en activistische methoden samen? Tegenstanders, derden en activisten zelf zijn een belangrijk publiek.

opstelling

Hoe komen activistische methoden overeen met activistische doelen? Als er sprake is van nauwe afstemming, is het waarschijnlijker dat het juiste

bericht wordt ontvangen.

Aanvallen

Hoe zal een aanval worden waargenomen? Het is van vitaal belang om bereid te zijn om de methoden van cover-up, devaluatie, herinterpretatie, officiële kanalen, intimidatie en omkoping tegen te gaan.

Postscript: documentatie, evaluatie en verspreiding

Om acties effectiever te maken, moeten activisten leren van ervaringen uit het verleden. Ze moeten documenteren en evalueren wat ze doen en deze informatie beschikbaar maken voor anderen. Net zoals studenten van oorlogsscholleges leren over historische veldslagen uit lezingen en handboeken, moeten activisten een soortgelijk systeem bouwen voor de komende generaties om te leren van de geschiedenis van sociale bewegingen. Dit vereist serieuze, kritische evaluaties van planning, acties en resultaten. Het is net zo belangrijk om fouten te bestuderen als om overwinningen te vieren. Vervolgens moeten deze evaluaties beschikbaar worden gesteld voor andere activisten, rekening houdend met verschillende talen en contexten. Het is een grote taak. Er zijn veel acties om van te leren!

Dankwoord

We bedanken Max Abrahms, Sharon Callaghan, John Jones, Mattias Linder, Radhu Pandya, Alex Ploughs en Wendy Varney voor waardevolle opmerkingen over een ontwerp.

Opmerkingen en referenties

1. See Genetix Snowball, *Handbook for action: a guide to safely removing genetically modified plants from release sites in Britain* (Manchester: Genetix Snowball, 1998).
2. The following framework is taken from Brian Martin and Wendy Varney, "Nonviolence and communication," *Journal of Peace Research*, Vol. 40, No. 2, March 2003, pp. 213-232.
3. Arista Maria Cirtautas, *The Polish Solidarity movement: revolution, democracy and natural rights* (London: Routledge, 1997); Jan Kubik, *The power of symbols against the symbols of power: the rise of Solidarity and the fall of state socialism in Poland* (University Park, PA: Pennsylvania State University Press, 1994).
4. See Johan Galtung, "Principles of nonviolent action: the great chain of nonviolence hypothesis," in *Nonviolence and Israel/Palestine* (Honolulu: University of Hawaii Institute for Peace, 1989), pp. 13-33.
5. Tor Sellström, *Sweden and national liberation in Southern Africa. Volume II: solidarity and assistance 1970-1994* (Uppsala: Nordic Africa Institute, 1999).
6. Sean Scalmer, *Dissent events: protest, the media and the political gimmick in Australia* (Sydney: University of New South Wales Press, 2002).
7. Correspondent inference theory is applied to international relations by Max Abrahms, "Why

terrorism does not work," *International Security*, Vol. 31, No. 2, Fall 2006, pp. 42-78.

8. See "Backfire materials".

9. James C. Scott (1985) *Weapons of the weak: everyday forms of peasant resistance* (New Haven, CT: Yale University Press, 1985); *Domination and the arts of resistance: hidden transcripts* (New Haven, CT: Yale University Press, 1990).

10. Roland Bleiker, *Nonviolent struggle and the revolution in East Germany* (Cambridge, MA: Albert Einstein Institution, 1993); Jonathan Grix, *The role of the masses in the collapse of the GDR* (Houndmills, Basingstoke, Hampshire: Macmillan, 2000); Karl-Dieter Opp, Peter Voss and Christiane Gern, *Origins of a spontaneous revolution: East Germany, 1989* (Ann Arbor, MI: University of Michigan Press, 1995).

© 2020 NOBULLSHITSEEDS.COM